

Posudek oponenta

na diplomovou práci

Diplomantka: **Lucie Táborská**

Téma diplomové práce: **Procesní nástupnictví v civilním řízení**

Předložená diplomová práce je zpracována v rozsahu 52 stran vlastního textu. Po formální stránce je tedy rozsah práce vyhovující. Součástí práce je seznam odborné literatury, z něhož je zřejmé, že diplomantka pracovala s více než desítkou odborných publikací. Autorka si ale zvolila pouze učebnice a komentáře, naprosto opomenula vyhledat odborné články. Seznam použité literatury také není tematicky rozčleněn, např. na monografie, komentáře atd., což snižuje jeho přehlednost.

K práci je dále připojen seznam relevantních soudních rozhodnutí, který ovšem rovněž není rozčleněn, čímž nemůže k hodnotě práce nijak přispět.

Diplomantce musím ještě vytknout nesprávnou citaci právních předpisů.

Počet slov na normostranu odpovídá běžnému standardu.

Práce tedy po formální stránce splňuje požadavky na diplomové práce kladené.

Z obsahového hlediska hodnotím práci jako popisnou. Diplomantka v podstatě vyčerpala zvolené téma a její práce neobsahuje zásadní věcné chyby. Pokud jde o systematiku, autorka práci rozčlenila do sedmi kapitol včetně úvodu, resumé, závěru a seznamu použitých pramenů, které se dále vnitřně člení.

V úvodu autorka vhodně formuluje cíle, kterých chce při psaní práce dosáhnout. Jde jí o zachycení úpravy procesního nástupnictví de lege lata. Nezmiňuje již ale historické souvislosti tohoto institutu, ani problematické aspekty a jejich řešení de lege lata i de lege ferenda. Zvolený metodologický postup je plně v souladu s požadavky kladenými na diplomové práce a níže tudíž přísluší posoudit, zda autorka stanovených cílů dosáhla.

Ve druhé kapitole diplomantka stručně vymezuje základní pojmový aparát, s nímž je tato problematika spojena. Stručně tak seznamuje s pojmy procesních subjektů, účastníků řízení, fyzických i právnických osob.

Zásadní výtku lze mít k paušálnímu tvrzení ohledně nerozlišování právní subjektivity a způsobilosti k právním úkonům u právnických osob. Takové tvrzení je v přímém rozporu s platnou právní úpravou i s panující doktrínou. Tak v ustanovení § 18 občanského zákoníku se hovoří o způsobilosti právnických osob mít práva a povinnosti, zatímco v § 19a občanského zákoníku se od toho jasně rozlišuje její způsobilost k právním úkonům.¹ Při ústní obhajobě práce by autorka měla uvést, o jaké argumenty své tvrzení opírá. Při tom by měla rozlišit argumenty, které najde v platném právu od argumentů právně teoretických.

Následující dvě kapitoly (kapitola třetí a kapitola čtvrtá) tvoří stěžejní část práce.

Třetí kapitola již pojednává o pojmu procesního nástupnictví v civilním řízení a o jeho členění na sukcesí univerzální a singulární. Na tomto místě bych očekávala alespoň drobnou historickou zmínku o vývoji tohoto procesního institutu, a to nejen vývoj od zákona č. 113/1895 ř. z., o soudním řízení v občanských rozepřích právních (civilní řád soudní) a zákona č. 142/1950 Sb., o řízení ve věcech občanskoprávních (občanský soudní řád), ale minimálně zachycení vývoje právní úpravy od přijetí o. s. ř. až do dneška, kdy by mohla čtenáře seznámit s právní úpravou této

1 Srov. např.: Trávníček, J.: Nad novými předpisy. Občanský zákoník: Právnické osoby (§ 18 až 20a a § 21). In Hospodářství a právo č. 7/1992, s. 334. Dále pak Eliáš, K. in Knapová, M. et al.: Občanské právo hmotné. 1. díl. 4. vyd. Praha: ASPI, a.s., 2005, s. 223. Boguszak, J. et al.: Teorie práva. 2. vyd. Praha: ASPI, a.s., 2004, s. 135; Fiala, J. et al.: Občanské právo hmotné. Brno: MU Brno, s. 78; Hurdík, J. in Holub, M. et al.: Občanský zákoník. Komentář. 1. svazek. 1. vyd. Praha: Linde Praha, 2002, s. 114.

problematiky v o. s. ř. podle redakce z roku 1963. Diplomantka popisuje právní úpravu de lege lata a podrobně rozebírá ustanovení § 107 o. s. ř., uvádí také relevantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR. Dále pak přistupuje k rozboru právního nástupnictví v souvislosti se sukcesí singulární. Zachycuje při tom danou právní úpravu, kdy své závěry podkládá rozhodnutími Nejvyššího soudu ČR. Bohužel je zpravidla nijak sama nekomentuje, což celkově činí práci pouze popisnou a na některých místech pak práce naopak činí dojem, že autorka danou problematiku plně nepochopila. Důkazem toho je např. věta uvedená na straně 36 hodnocené práce: „Otázkou zákonem neřešenou však zůstává, jak docílit vstupu do řízení v případě nespolupracujícího žalobce, který z různých důvodů do řízení na místo původního žalobce vstoupit netouží.“

V další kapitole, kapitole čtvrté, se autorka věnuje procesnímu nástupnictví v jednotlivých druzích civilního procesu.

Na samotný závěr práce zařadila diplomantka resumé a závěr práce. Obě dvě kapitoly se svým obsahem v podstatě překrývají, a to navíc dokonce i s úvodem. Pro vhodnější uspořádání bych doporučovala nejprve zařadit závěr, kde bych očekávala rekapitulaci vlastních závěrů diplomantky a zároveň hodnocení platné právní úpravy – její hodnocení a závěry, které by vyvodila, by ovšem musely být plně podloženy dílčími závěry, k nimž autorka dospěla v předchozích částech práce. Resumé by pak bylo celkovým shrnutím práce po stránce obsahové.

Při ústní obhajobě navrhuji, aby diplomantka objasnila své stanovisko k výše uvedené problematice způsobilosti k právním úkonům u právnických osob a vysvětlila svůj názor uvedený na straně 36 předložené diplomové práce.

Závěrem lze konstatovat, že hodnocená diplomová práce, i přes výše uvedené výhrady, splňuje jak po stránce obsahové, tak po stránce formální požadavky kladené na tento druh prací, a proto doporučuji její přijetí k ústní obhajobě.

V Praze dne 8. září 2008

JUDr. Dita Měličárová, Ph.D.
óponent